

MAJKO

Umuknite! Stan'te! Neka se u ovaj tren
na svome vječnom putu ustavi stari svijet.
Neka se zakoči život. Nek orlov sitan plijen
padne iz kljuna živ. Nek ne diše ni cvijet!

Neka se oblak bijel po nebu ne vijori
i nek se za tren taj ni čovjek krvav ne bori,
nek stane tane u putu, nek kao težak tuč
okomo potone torpedo i neka gorka žuč
u duši bijednog roba u ovaj trenut ne mori
i sve neka se sada ponizno, tiho pokori
pred Tvojim svijetlim licem, pred Tvojom velikom boli!

Jer Ti si Majka, Majko! Majka koja se moli
Bogu, vječitom Bogu, i nebu, i svem što je sveto,
da digne sa zemlje zlobu, da ovo jadno, prokleta
ljudstvo odahne od rata, od krvi, smrti i mržnje
i da se novi svijet narodi, svijet što ljubiti znade,
svijet bez zavisti, gladi, svijet iz Tvoje nade,
svijet za kakav mene bijaše odgojila,
o, moja dobra Majko, o, Majko moja mila!

Uzalud bjehu, Majko, riječi Tvoje blage
kako ću u životu ljubavlju steći snage,
kako je svijet lijep ako ga veselo gledaš,
i da si pogan i slijep kad srcu svom maha ne daš!
Uzalud! Uzalud bjehu, vjeruj mi, savjeti Tvoji,
jer svijet na mržnji i zlobi sazidan čitav stoji,
i dobar Bog, o kom pričaš, daleko je, Majko, od ljudi,

i tek se rijetko javi, u prvu zoru On rudi
svjetiljkom svojom sa neba, al' i tad ljudi sirenom
i lampama, bombama, krvlju svjetlost Mu brzo pogase,
a Njegove velike dare koriste pogano za se,
za svoje ciljeve sitne, za svoje laži i zlobe,
pa tako zore krasne učas u jutra drobe,
u siva, jednolična, gladna krvava jutra,
i tako je uvijek danas, a nikad, Majko, to sutra!

Ne plači, Majko, ne plači! Molitvu ne prekidaj tihi
i u njoj, tako Ti svega što svetim smatraš u nebu,
izreci molitvu koju o ovom nasušnom hljebu,
za kojim srca vape, i moli silnog Boga
nek žita udvostruči klasjem i neka sunce nas zgrije
i nek se svijet jadni prestane grozno da bije,
i neka, Majko, neka... Ne znam, ne umijem više
moliti, klečat, ni vapit... Sad samo plakati bih znao,
al' mi je svake suze, vjeruj mi, beskrajno žao,
jer trebam ih, Majko, trebam! Čuvam ih možda za sutra.

Umuknite! Stan'te! Neka u ovaj sveti tren
skamenjen sačeka svijet
dok molitvu majka dorekne svoju,
jer svaki uzdah uzvišen njen
značit će milost nam koju,
ta majke sluša još Bog!

Što, Majko, molitvu prekide tihi i zašto kroz koprenu suza
u mene žalosno gledaš? O, ne! Vapim: ne zbori!
Jer shvaćam riječ tužnu koja Ti u oku gori,
shvaćam je, Majko, i strepim!...

Ne izreci mi, draga, da vašu majčinsku vjeru
koleba stvarnost i mrvli... Ne reci, Majko, da sumnjaš!
Al' vidim oči Tvoje kako mi žalosno zbore:
O, sine, dragi sine, majke se uzalud bore,
kidaju srca u strepnji, molitvama i slutnji,

jer one ne čuju više milost u nebeskoj šutnji,
i znaju, jedna kad bi molitva njihova Bogu
dopuzala sa zemlje, da bi On, silni naš Gospod,
dao da prestane rat!...

Majko!... I Ti, i sve majke,
molite ipak Boga,
jer drugog nemate koga!

23. III. 1942.

“Vienac”, XXXVI, br. 6–10, str. 1–3; Zagreb, kolovoz–prosinac 1944.